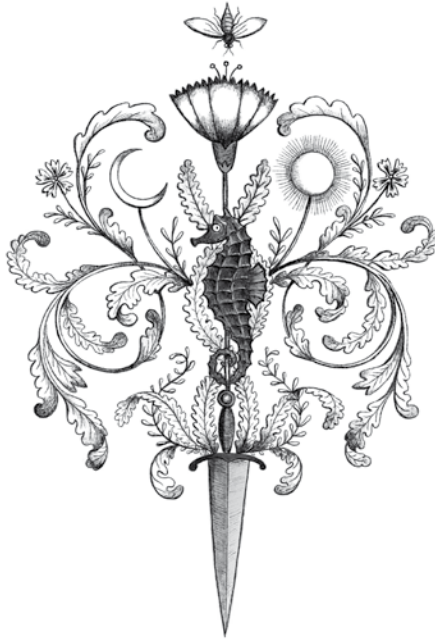

2

HET BOEK
VAN
EATRICE

Kate DiCamillo

Met illustraties van
Sophie Blackall

Vertaald door Harry Pallemans

Lannoo

www.lannoo.com

www.de-leukste-kinderboeken.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tiel, 2022

ISBN 978 94 014 8430 5

D/2022/45/123

NUR 283

Oorspronkelijke titel: *The Beatryce Prophecy*

Met toestemming van de oorspronkelijk uitgever: Walker Books Ltd, London SE11 5HJ

Tekst © Kate DiCamillo, 2021

Illustraties © Sophie Blackall, 2021

Vertaling: Harry Pallemans

Cover: Studio Lannoo, Nele Reyniers

Boekverzorging: Mieke Smalle

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor
Betty Gouff DiCamillo
1923–2009

KD

Voor
Kate DiCamillo
SB

Het staat geschreven in de Kronieken
van Droefenis dat er op een dag een kind
zal komen dat een koning zal onttrenen.

De profetie voorspelt dat dit kind
een meisje zal zijn.

Om deze reden is de profetie lang genegeerd.

**EERSTE
BOEK**

Hoofdstuk Een

answelica was een geit met tanden die de spiegel van haar ziel waren: groot, scherp en weerbarstig.

Een van de lievelingsspelletjes van de geit was om de monniken van de Orde van de Kronieken van Droefenis op het verkeerde been te zetten door een braaf, neutraal gezicht te trekken.

Wekenlang beet ze niemand.

Als iemand haar naderde, staarde ze alleen maar voor zich uit alsof ze over iets diepzinnigs nadacht. En dan, als de broeders niet langer op hun hoede waren en dachten dat Answelica misschien wel was veranderd, kwam de geit van achteren aan en gaf ze, zo hard als ze maar kon, een kopstoot tegen hun achterwerk.

Ze was heel sterk en ze had een keiharde kop. Hierdoor kon ze de monniken grote afstanden door de lucht laten vliegen.

Als ze weer geland waren, beet ze hen.

Ze was een geit die een vreemde en onverklaarbare hekel aan bepaalde mensen had – van sommige individuen moest ze niets hebben. Ze sloop bijvoorbeeld achter een zekere broeder aan, wachtte hem op in de paarse schaduw van een gebouw, en sprong dan tevoorschijn met een heidense kreet die klonk als de gil van een duivel.

De monnik schrok zich wild en gilde ook.

De monnik en de geit bleven vervolgens allebei gillen totdat de geit tevreden was en met een gelukzalige blik wegtrippelde en de monnik snikkend en bibberend achterliet.

De broeders van de Orde van de Kronieken van Droefenis zouden Answelica met liefde hebben geslacht, maar ze waren bang voor haar geest.

De monniken waren het erover eens dat de geest van de geit ongetwijfeld nog gemener en koppiger zou zijn, nog onmogelijker om te slim af te zijn, dan de geit van vlees en bloed.

Hoe zou ze wraak nemen vanuit het hiernamaals?

Het ging alle verbeelding te boven om te bedenken wat de spookgeit zou doen.

Dus bleef ze in leven.

En dat is maar goed ook.

Dat is, eerlijk gezegd, geweldig.

Want zonder de geit zou Beatrice vast zijn gestorven.

En wat zouden wij dan moeten?